

Holly Webb

Išgirdusi, kaip Deizė nutraukia nuo kablo pavadėlį, iš virtuvės džiaugsmingai atskuodė Betsė.

– Neikite toli, – perspėjo tėtis, lydėdamas ją iki durų. – Pasiimk vandens sau ir Betsei.

Deizė linktelėjo ir iškėlė į viršų savo kuprinę:

– Turiu vandens čia.

– Ir telefoną? Ar jis įkrautas?

– Taip, tėti.

– Noriu eiti su Deize, – ėmė zirzti Kloja.

– Tu padėsi man nupjauti žolę! – pasakė tėtis, nutaisęs įskaudinto žmogaus miną. – Man tavęs reikia!

Kloja įtariai jį nužiūrėjo, bet Deizė žinojo, kad jai patinka mėtyti nupjautą žolę. Po kelių sekundžių Kloja pasidavė, ir Deizė kartu su susijaudinusia



SIDABRINIS PONIS

Betse, nekantriai tampančia pavadėlj, išėjo pro duris į lauką.

– Lėčiau, – tarė ji taksiukei, lekiančiai šaligatviu. – Juk nenori, kad tau vėl būtų bloga kaip vakar. Šiandien vaikščiosime lėtai. Daugiau sėdėsime.

Bėda ta, kad Deizė bandė eiti lėtai, o Betsė nė neketino to daryti. Deizė niekada nepaleisdavo Betsės nuo pavadėlio, nes būdavo sunku ją prisišaukti. Jei taksiukę kas nors sudomindavo, pavyzdžiui, jei ji pamatydavo kitą šunį ar aptikdavo kokią nors šiukšlę, nė nemanydavo grįžti atgal. Tėtis vedžiojo ją į dresūros pamokas, tačiau ji taip ir netapo klasės pirmūne. Taigi jie nupirko Betsei ilgą pavadėlj, ir ji kiek įmanoma tuo naudojosi. Juokingai krypuodama taksiukė bėgiodavo pirmyn ir atgal, kiek tik leisdavo pavadėlis, sukardama tris kartus didesnį atstumą nei

Deizė. Reikėdavo drausminti kalytę, kad nepavargtų.

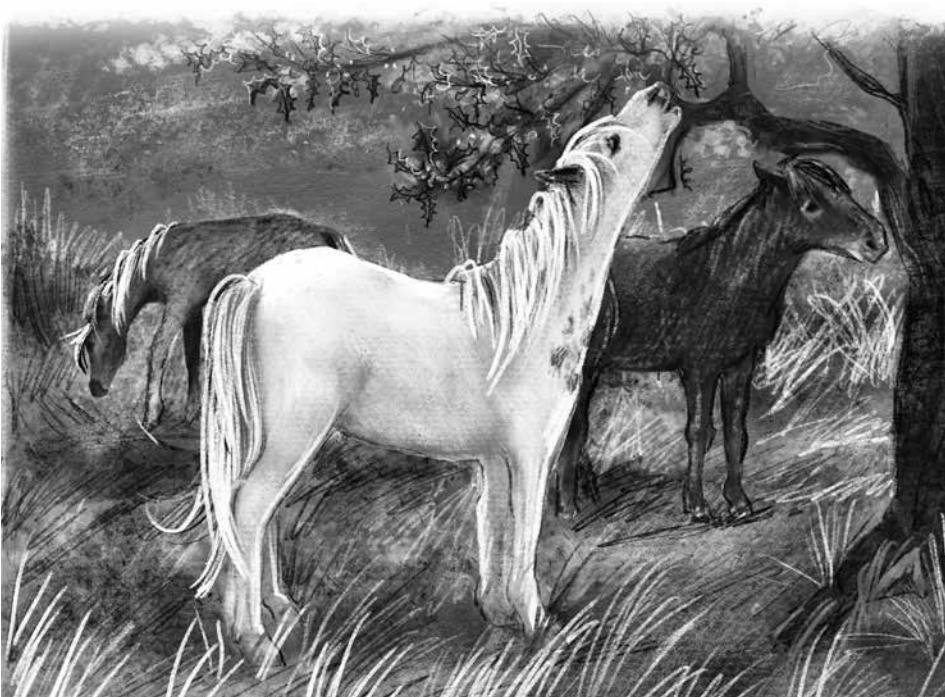
– Turėtum elgtis ramiau, – atsiduso Deizė, pamačiusi, kad Betsė skuodžia pauostyti rusmenių, – Jei vėl perkaisi, labai gailėsiesi. – Tada ji sustojo ir truktelėjo pavadėlį. – Ei, Betse, palauk... Žiūrėk...

Jos ėjo medžiais apaugusiu plačiu taku, vedančiu į viržyną netoli namų. Deizei vis dar atrodė keista, kad uždariusi namų duris ir šiek tiek paėjėjusi miestelio šaligatviu ji per kelias minutes atsidurdavo laukinėje gamtoje. Kaip tik dabar buvo pradėję žydėti šiliniai viržiai, ir už medžių plytinčią dykynę nuklojo rausvai violetinių žiedų kilimas, kuris, atrodo, driekėsi mylių mylias. Per viržyną vinguriavo daugybė siaurų takelių, ir Betsė mėgo pasišokčiodama jais nardyti.

Tačiau Deizės dėmesį patraukė balkšvas lopinėlis, boluojantis po netoliese augančiais

SIDABRINIS PONIS

medžiais. Prireikė kelių akimirų, kol ji suprato, kad priešais save regi baltą ponio patekę, kramsnojančią apatines bugienio šakeles. Geriau įsižiūrėjusi Deizė pamatė, kad jų yra daugiau. Kitoje bugienio pusėje stovėjo kaštoninis ponis, o dar vienas mažesnis kaštoninės spalvos arkliukas rupšnojo žolę. Mažesnysis atrodė neįprastai, nes turėjo ilgus, šviesius karčius. Mara žinotų, kaip jis vadinamas.



Įprastai Deizė pasigrožėdavo poniais iš saugaus atstumo ir keliaudavo toliau, tačiau šį kartą liko stovėti. Pamačiusi ponius, ji pagalvojo apie Marą. Dabar ji turės ką jai papasakoti, kai kitą kartą paskambins. Ji galės paklausti Maros, kaip vadinasi kaštoninis ponis su gražiais šviesiais karčiais.

– Ššš, – šnipštelėjo ji Betsei. – Pabūkim čia truputį, gerai? – Deizė pritūpė ant rusmenių, glostydamą Betsei galvą. – Gera kalytė. – Tada ji lėtai atsisėdo sukryžiuotomis kojomis ant šiurkščios velėnos, pro aukštus rausvus žiedynus įdėmiai žiūrėdama į ponius.

Betsė lekuodama atsitūpė šalia jos. Ji taip pat pastebėjo ponius, Deizė matė, kaip ji į juos spokso, tačiau neatrodė, kad taksiukei jie labai rūpėtų. Ji buvo susidūrusi su poniais ir anksčiau, bet niekada nebandė jų vytis ar pasisveikinti su jais, kaip darydavo sutikusi

SIDABRINIS PONIS

kitus šunis. Galbūt jai poniai atrode per dideli, todėl nelabai įdomūs.

Klausantis Betsės šnopavimo ir stebint ponius, Deizę užplūdo ramybė. Ji girdėjo iš toli atsklindančius žmonių balsus ir silpną automobilių, greitai lekiančių keliu pro namus, užimą. Labai dažnai tylą nutraukdavo kurio nors ponio kanopų kaukštelėjimas, kai jis žengdavo žingsnį į šalį, arba žemyn lenkiamų storesnių bugienio šakų šnarėjimas. Pagaliau du kaštoniniai poniai pasipurtė ir patraukė tolyn, šen bei ten stabtelėdami paskanauti jų akį patraukusio žolės kuokšto, kol pamažu dingo tarp aukštų viršių.

Baltoji ponė... Tiksliau, šyvoji. Deizė prisiminė, kad taip vadinami tokios spalvos poniai. Ji dėl to ne kartą ginčijosi su Mara, nes, jos manymu, jie balti, o ne pilki. Ši kumelaitė buvo tokia blyški, kad atrode

beveik sidabrinė – ji tarsi švytėjo. Taigi, baltoji ponė pasiliko. Ji iš lėto žingsniavo aplink bugienį, skabydama jaunus ūglius. Kai šeima tik atsikraustė į Niuforestą, tėtis Deizei paaiškino, kad vietiniai poniai ėda tai, ko poniai šiaip jau vengtų – bugienius ir spygliuotus dygliakrūmius. Jų burna yra kitokia, storesnėmis lūpomis, todėl jie gali sukramtyti dygius augalus. Šiose vietovėse medžiai stovi plikais kamienais, nes poniai nuskabo visas šakeles, kiek tik pasiekia.

Šalia jos tupinti Betsė garsiai nusižiovavo, ir baltoji ponė, lėtai atsisukusi, pasižiūrėjo į jas. Deizė buvo tikra, kad ji jau žinojo jas čia esant, tačiau poniai buvo įpratę, jog miške nuolat vaikšto žmonės. Šią kumelaitę turbūt fotografavo šimtus kartų – ji buvo tokia graži, tamsiomis akimis ir netvarkingais kirpčiukais, krentančiais ant nosies. Deizė nusišypsojo. Negalima sakyti „kirpčiukai“.

SIDABRINIS PONIS

Mara imtų šokinėti, nenustygdama vietoje, ir aiškintų, kad tai karčiukai. Ar kažkas panašaus. Bet jie atrodė kaip kirpčiukai – žavūs, žaismingai susivėlę. Tokie kaip Maros. Ji norėjo juos atsiauginti ir nuolat braukdavo nuo akių.

Deizė surimtėjo. Dabar draugė taip nebedaro. Prieš mėnesį Mara Deizei prisipažino, kad nuo taikomo gydymo jai pradėjo smarkiai slinkti plaukai. Visą tą laiką ji veltui stengėsi atsikratyti kirpčių. Mara buvo tokia nusiminusi.

Ponė karpė tamsiai pilkomis ausimis, o jos krūtinę margino dar tamsesnės dėmės. Tokio gražaus arkliuko Deizei niekada neteko matyti. Labai lėtai ir atsargiai ji įkišo ranką į šortų kišenę, norėdama išsitraukti telefoną ir nufotografuoti gyvūną. Nieko nereikia sakyti Marai apie kirpčius – ji tiesiog nusiųs jai šios nuostabios ponės nuotrauką.



SIDABRINIS PONTIS

Atrodė, kad telefono kameros spragtelėjimas kumelaitės nė kiek neišgąsdino. Ji paėjęjo toliau nuo apgraužto bugienio ir ėmė ganytis, lėtai rupšnodama žolę. Tačiau retkarčiais pakeldavo galvą ir atsigręžusi pažvelgdavo į jas.

Deizė suprato, kad greičiausiai ponė tik stengiasi neišleisti iš akių Betsės. Ji norėjo būti tikra, kad Betsė staiga nepuls prie jos ir nepradės amsėti. Vis dėlto Deizei atrodė, kad ponė stebi ir ją. Lyg žinotų, kad kažkas negerai, lyg žinotų, kad Deizė jaučiasi nelaiminga. Jos akys buvo tokios švelnios, kai ji pažvelgdavo sau per petį. Atrodė, kad ji stengiasi pasakyti Deizei, jog viskas bus gerai.

Deizė nejučiomis nusišypsojo. Ji suprato, kad tai kvaila, bet jai patiko taip galvoti.